

IVF was geen optie, gelukkig bestaan er wonderen!

In een wereld die soms steeds gekker lijkt te worden en waar de ene natuurramp de ander opvolgt, zijn kleine wondertjes goud waard. Koesteren wat we hebben, genieten van wat we meemaken en vooral niet te streng voor onszelf zijn. Het leven is kostbaar en alles wat we in het leven mee mogen maken is een groot geschenk.

En wat is het een rijkdom om elke dag wakker te worden in een liefdevol gezin vol mannen, waar binnenkort een kleine Miami Baby Boy ons geluk zal aanvullen. Een droom die we beiden hadden toen we elkaar leerden kennen, maar het leven zit vol verrassingen en soms gaat het net even anders dan verwacht.

We kijken terug in de tijd, terug naar Amsterdam, de stad waar ons hart ligt en waar wij ons hart aan elkaar zijn verloren. Hier hebben we elkaar ontmoet, hier zijn we getrouwd en hier zijn onze jongens geboren. Waar Luuk onze honeymoon een gouden randje gaf en ik direct zwanger werd, verliep het bij Ties net even anders. Gelukkig geen verdrietige ervaring, maar wellicht wel een verhaal om meer aandacht aan te schenken, want zwanger worden gaat niet altijd vanzelf.

In Nederland kwamen we er al snel achter, na een romantisch weekend in Parijs, dat er iets niet klopte met mijn cyclus. Waar we in eerste instantie dachten dat ik na 6 maanden weer zwanger was, aangezien mijn menstruatie twee maanden uitbleef, stelde de huisarts vast dat ik zonder medicatie hoogstwaarschijnlijk niet meer zwanger kon raken. De volgende termen kreeg ik te horen, die mij op dat moment nog niks zeiden, namelijk: secundaire subfertiliteit (verminderde vruchtbaarheid na een eerdere zwangerschap), ovulatiestoornis zonder organische oorzaak (een bekende oorzaak kan bijvoorbeeld PCOS zijn) en oligomenorroe (een cyclus langer dan 35+ dagen). Concrete oorzaken voor deze termen kon de arts niet geven, maar gelukkig kwam hij wel met een plan van aanpak. We hadden ten slotte nog steeds een wens voor een tweede kind.

Ik begon met een bekend medicijn Clomifeen, dat ik gedurende vele maanden in nam. Gelukkig zaten we nog volledig in de bubbel van onze eerste zoon en konden we dit proces in alle rust doorlopen. Uiteraard waren de afspraken in het ziekenhuis niet mijn favoriete bezigheid. Uiteindelijk bleek dat Clomifeen niet de oplossing was en gingen we over op hormooninjecties, Gonal-F (follikelstimulerend hormoon) en Ovitrelle (HCG-hormoon dat de laatste fase van de follikelrijping bewerkstelligt, leidend tot een eisprong). Bij toeval bleek, tijdens onze eerste afspraak voor deze injecties, dat er een volgroeide follikel aanwezig was. Dit betekende dat we de injectie met Gonal-F konden overslaan en meteen de Ovitrelle konden injecteren. Een kleine kanttekening, het hele proces in het ziekenhuis was vrij onpersoonlijk en als wij op dit moment niet met de arts hadden meegedacht, waren we naar huis gegaan met pillen om de menstruatie op te wekken. Vervolgens zouden we dan met Gonal-F beginnen en daarna de Ovitrelle zetten als het moment "rijp" was.

Gelukkig verliep de afspraak anders en kregen we het advies om binnen 12 tot 36 uur te vrijen, enthousiast gingen we naar huis. Tenslotte hadden we het vertrouwen in mijn lichaam nog niet verloren en geloofden we er beiden heilig in, dat een tweede kindje mogelijk was. We hadden gelijk en met de eerste injectie werd ik zwanger van onze lieve Ties. We hebben ontzettend veel geluk gehad. Het proces naar deze zwangerschap, aangezien we er extreem vroeg bij waren, is zonder stress en zorgen verlopen. Helaas is dit niet voor iedere vrouw hetzelfde, maar blijf altijd in jezelf geloven en met mensen praten.

Inmiddels wonen we alweer drie jaar in Miami met ons gezin, een mooie rollercoaster met ups and downs, maar niks wat wij als "Team Shaki" (onze familienaam) niet aan kunnen. Ons familie motto is dan ook: "Liefde is de juiste koers". Het belangrijkste met een verhuizing naar het buitenland, is het opbouwen van een nieuw leven en daarin zijn de kinderen de hoogste prioriteit. Dit gehele proces heeft zeker meer dan een jaar geduurd, maar inmiddels hebben we hier een eigen huis, gaan de kindjes naar school en hebben we een sociaal leven opgebouwd. Een mooie tijd om weer eens na te denken over onze eigen wens, namelijk een gezin met drie kinderen. Voordat we Nederland verlieten hadden we de nodige testen gedaan en bleek mijn lichaam nog steeds niet in staat om natuurlijk zwanger te worden. We besloten om een "Conceptions Clinic" in Miami te bezoeken. Volkomen in shock kwamen we thuis van onze eerste afspraak. Of het nu de informatie was dat je de gewenste behandeling of zelfs het geslacht mag uitkiezen, de lijsten met testen die je eerst moest afronden of het prijskaartje. De hele confrontatie met het Amerikaanse systeem was voor ons, in vergelijking met Nederland, te groot en financieel op dat moment niet mogelijk. We besloten alles stapje voor stapje te doen en hielden rekening met het feit dat onze wens wellicht geen werkelijkheid zou worden. Iets waar ik in het begin meer moeite mee had dan mijn man, maar na een tijdje vrede mee sloot, aangezien we twee prachtige zonen hebben. Count your blessings.

We besloten alle babyspullen te verkopen, terwijl we nog steeds stapje voor stapje het proces van alle testen door liepen. Je mag bijvoorbeeld niet aan een fertiliteitsprocedure beginnen zonder een gen test, maar alles wat binnen fertiliteit valt komt in Amerika voor eigen rekening. Ik zal verder niet uitweiden over het zorgsysteem, aangezien het los van het financiële plaatje, hier in Amerika niet voor iedereen toegankelijk en vaak niet goed geregeld is. Na 2,5 jaar waren we eindelijk klaar met het hele proces en besloten we een poging te wagen. Aangezien we inmiddels wisten dat een Ovitrelle injectie voor ons de oplossing was, hadden we voor deze methode gekozen en zouden we dit maximaal drie keer herhalen. Natuurlijk enorm spannend en helaas na de eerste injectie hadden we geen geluk. Tegelijkertijd kwam ook het besef hoeveel geluk we hebben gehad met Ties toen de eerste injectie meteen raak was. We maakten een nieuwe afspraak met de arts om het proces te bespreken. Met grote overtuiging, zoals Amerikanen dat kunnen, vertelde de arts dat we ons tijd/geld aan het verdoen waren met de Ovitrelle injectie en dat alle "side effects" zoals mijn leeftijd, gewicht en wellicht aanwezige stress niet zouden bijdragen aan dit proces. De enige manier om zwanger te worden was volgens haar IVF, een methode die we samen hadden besproken, maar wat voor ons persoonlijk geen optie was. We verlieten de kliniek en zouden het gesprek even op ons in laten werken voor we een vervolgspraak zouden maken. Nog geen uur later belde dezelfde arts:

“CONGRATULATIONS, you’re PREGNANT” zonder enig blikken of blozen! Ik was na de eerste zwangerschap, 5 jaar geleden bij Luuk, weer op een natuurlijke manier zwanger geworden! Ik kon mijn oren niet geloven. Stiekem wist ik dat mijn lichaam dit kon, maar het hardop uitspreken is iets anders, zeker als de artsen je telkens iets anders vertellen.

Blijf in je dromen geloven, praat met mensen en hopelijk komen ook jouw wensen uit. Ik voel me intens gelukkig dat ik dit verhaal met jullie mag delen, want sprookjes bestaan.

Miami Baby 2020